

Marianne Louwerse & Joanne Gomperts

Drs. M. Louwerse en drs. J. Gomperts zijn beiden psycholoog en verbonden als MST-CAN-therapeut aan GGZ-instelling de Viersprong in Amsterdam.

De namen van de personen in deze column zijn geanonimiseerd.

One down

In het voorjaar, op een koude dag ben ik te vroeg in een straat waar ik straks voor het eerst een MST-CAN-behandeling* zal starten. In de tuinen liggen stukken afval en verroeste fietsen. De kliko's zijn bestickerd met poezen- en Mickey Mouse-foto's. Een fietser rijdt langs me en trapt enkele kliko's omver. Ik klop met mijn supervisor op de deur en even later worden we bedwelmd door een intense dieren- en sigarettengeur. Een vrouw, gekleed in een legging met een panterprint T-shirt, gaat bij de deur staan en schreeuwt: "Kevin!!! Nu komen! Die nieuwe therapeut is er!!" Mijn verwachting komt uit: Kevin blijkt de jongen van de kliko's te zijn... Vandaag bespreken we de behandeldoelen. Een van de doelen is dat het broertje van Kevin, Jayden, weer terug kan komen uit het pleeggezin. Nu wordt zelfs de interesse van vader gewekt. Hij begint grapjes te maken dat er nu eindelijk naar zijn wens wordt geluisterd na die hele serie hulpverleners die ze al hebben versleten. We vertrekken vol goede moed, ouders zijn blij met het hulpaanbod en er is overeenstemming over de doelen. Na overleg bel ik het gezin blij op: "Jayden kan over twee dagen twee uur per dag thuis verblijven en

met een opbouwschema wordt die tijd steeds uitgebreid." Even is het stil aan de andere kant van de lijn... Dan schreeuwt moeder: "Wie denk je wel niet dat je bent ?!! Dit is mijn eigen kind, ik weet zelf wel wat goed voor hem is. Met je schemaatje!!! We hebben jou niet nodig! Dit gaat me allemaal veel te langzaam." Vader heeft de hoorn te pakken en brult: "Ik weet jouw huis wel te vinden. En als je mij laat opsluiten, dan weten mijn vrienden wel raad met je. Denk maar niet dat je veilig bent!!" Ik hoor aan zijn manier van praten dat hij dronken is. Ik zeg dat ik op deze manier geen gesprek met het gezin kan voeren en dat ik later contact met hen zal opnemen. Zwetend bel ik mijn supervisor. Deze stelt me gerust en schat in dat deze man niet echt naar mijn huis zal komen. De dag erna volgt spoedberaad binnen ons team: ouders zullen zich onbegrepen en niet gesteund hebben gevoeld. Gepasseerd door mijn telefoontje naar Bureau Jeugdzorg en er blijkt dus drankmisbruik te spelen. Net als bij een jongere met grensoverschrijdend gedrag zullen we grenzen stellen en tegelijkertijd begrip bieden. We besluiten aangifte te doen en gaan met een doosje chocolade bij het

gezin langs om tegelijkertijd een *one down* te maken: we zullen benoemen dat wij misschien onvoldoende hebben begrepen wat de uithuisplaatsing voor hen betekent. Als moeder de chocolade ontvangt, huilt zij: "Ik heb al jaren niks van iemand meer gekregen." De ouders dachten dat de behandeling nu zou zijn gestopt. Opgelucht gaan ze akkoord met de voorwaarde dat zij met hulp van ons programma stoppen met middelenmisbruik en dat wij van bedreiging altijd aangifte doen. Nadat is gewerkt aan veiligheidsborging en opvoedingsvaardigheden kan Jayden in de loop van de behandeling weer thuis komen wonen en uiteindelijk oefen ik zelfs met vader op het geven van nette antwoorden op het verhoor bij de politie dat volgt uit onze aangifte. Dit alles was nog maar het begin van de behandeling. Na vele omwegen – negen maanden later – zijn uiteindelijk de meeste behandeldoelen bereikt. ●

* MST-CAN (Multi System Therapy Child Abuse and Neglect) is een intensief behandelprogramma voor gezinnen waar kindermishandeling en verwaarlozing speelt en uithuisplaatsing van de kinderen dreigt.

